

„Az ünnep az élet rangja, felsőbb értelme. Készülj föl reá, testben és lélekben. S nemcsak a naptárnak van piros betűs napja. Az élet elhoz másféle, láthatatlan ünnepeket is. Ilyenkor felejts el mindent, figyelj az ünnepre.” (Márai: Az ünnepről)

KÖNYÖRGÉS

Istenünk, minden ajándék Atyja, hittel valljuk, hogy amik vagyunk, és amink van, az mind tőled származik. Hálát adunk végzős diákjainkért, hogy elvezetted őket a mai napig. Taníts meg bennünket, hogy felismerjük végtelen atyai jószágod ajándékait, és téged őszinte szívvel, minden erőnkől szeressünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki ...

Szalagavató (év.33A; Péld 31, 10-13.19-20.30-31; 1Tessz 5,1-6; Mt 25,14-30)

Kedves Végzős Lányok és Fiúk! Kedves Szülők! Testvérek!

„Utad értelme nem a cél, hanem a vándorlás. Nem helyzetekben élsz, hanem útközben.” (Márai Sándor)

Respice post te! Hominem te memento!
Tekints magad mögé! Ne feledd, hogy ember vagy!

Balczó András az Úristen sámlit tolt alám és ezzel kiemelt a többiek közül, és ez felelősséget jelent; nem tehetek úgy, mintha olyan lennék, mint a többiek. A példázat értelme akkor tárul föl előttünk, ha a harmadik szolgára figyelünk. Nem tett semmi olyat, ami jog szerint kifogásolható volna. Elrejtette a rábízott összeget, majd hiánytalanul visszaszolgáltatta, szinte még gondosabb volt a másik kettőnél, akiket utólag csak a siker igazol.

„Féltem tőled, mert szigorú ember vagy.” Ezt az embert a félelem vezette, nem a bizalom. A másik két szolga nem szorgalmasabb, hanem bátrabb nála. Szinte könnyelműek, hiszen kockázatot vállaltak a gazdájuk kontójára. Látszik, hogy ők bíztak a gazdájukban, ezért nem bénította meg őket a felelősségtudat. **Megbénít**

Kiegészíthetnénk egy **negyedik szolga** történetével: aki bízott a gazdájában, odaadta hát pénzét a pénzváltóknak, s nem haszonnal, hanem veszteséggel zárult a vállalkozása. A számonkérés napján üres kézzel jelenik meg a gazdája előtt, szégyenkezve ad számot veszteségéről, nincs fogható bizonyítéka, amellyel a könnyelműség, a felelőtlenesség vádját elháríthatná. De szégyenén és zavarán átsütne a reménység: ha mindenki elítéli is, gazdája fölmenti majd. Komolyan gondolhatjuk, (az evangélium logikája szerint) ezt a képzeletbeli negyedik szolgát nem korholta, hanem inkább megvigasztalta volna a hazatérő gazda.

1 talentum=6000 napi napszámos munka (1 dénár/nap) **nagy érték**

Triumphus: ünnepélyes diadalmenet, a győzelmes hadvezérek tartották. A triumphatort emlékezteti: ez csak **egy múltó pillanat**, az emberi hétköznapi világába kell majd visszatérnie, melyekről azt képzelte, hogy maga mögött hagyta őket, s tudomásul kell vennie, hogy jövője nem előtte, hanem mögötte fekszik. Az első rész látható magatartásra szólítja fel, a második kiegészíti a nem látható belső lelki háttérrel. A szerénység külső gesztusa párosul az alázat lelki tulajdonságával.

Mit jelent a szalag felavatása és viselése? Kellően nem nyugtat meg a kijelentés, hogy ez egyszerűen hagyomány, nyugtalanra tehet: „ötven évre visszanyúló hagyomány”. Eszesebbeket sem elégíthet ki „de hát mindenhol van szalagavató” válasz. Kell valami értelmes fogódzót találnunk? Talán hasonló beavatás, mint a római világban az ifjak tógacseréje. A felserdült fiúk éretté válását komoly ceremónia keretében új ruha (toga virilis) **felöltése** tette mindenki számára világossá.

Logikus arra gondolnom, hogy a ruházat e szalaggal való felavatása valami hasonló életkorhoz köthető érettség küszöbének átlépését jelentheti. Hiszen megtanultatok a felnőtt emberekhez méltó viselkedést, a méltóságot, a kulturált szórakozást, a táncot, ami által „kulturáltan” szórakoztatni is képessé váltok. De még többre vágyom a megértésben, mint valamiféle ruhacserére, átlépésre. Megfelelő analógia: **a triumphus:** az iskolát elvégezni vágyók egyenkénti szerény, de boldog győzelmi menete, akiket boldogan kísér szeretett szüleik, tisztelt tanáraik, és kedves barátaik hömpölygő tekintete. Akik lélekben felkészültek, hogy néhány hónap múlva áthaladjanak az érettség képzelte diadalív alatt.

Tisztelt Szülők, Barátok! Kedves Diákjaink!

A világ eredményeink szerint ítél meg minket. Isten elsősorban bizalmunkat, és sokszor olyankor is kedve telik bennünk, amikor mi magunk nagyon szegénynek érezzük magunkat, és üres kézzel, vesztésként lépünk elé. Nem csábít könnyelműségre, de azt elvárja, hogy igazán bízzunk benne, s nem felelőtlenül, de bátran éljünk mindazzal, amit nekünk adott. „*Az egymás iránti kölcsönös bizalom a közösség szívverése:*” (Jean Vanier) Áldja meg, szentelje meg tanítványaink életét! Segítse őket, hogy érezzék munkájuk és fáradozásuk gyümölcsét! Vezesse őket olyan utakon, amelyek személyesek, de Jézustól valók!

Respice post te! Hominem te memento!
Tekints magad mögé! Ne feledd, ember vagy!